ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 29ης Ιουλίου 2010 *

Στην υπόθεση C-214/09 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, που ασκήθηκε στις 12 Ιουνίου 2009,

Anheuser-Busch Inc., με έδρα το Saint Louis (Ηνωμένες Πολιτείες), εκπροσωπούμενη από τους V. von Bomhard και B. Goebel, Rechtsanwälte,

αναιρεσείουσα,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι

το **Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ),** εκπροσωπούμενο από τον A. Folliard-Monguiral,

καθού πρωτοδίκως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

η **Budějovický Budvar, národní podnik,** με έδρα το České Budějovice (Τσεχική Δημοκρατία), εκπροσωπούμενη από τον K. Čermák, advokát,

παρεμβαίνουσα πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J.-C. Bonichot (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, C. Toader, K. Schiemann, L. Bay Larsen και J.-J. Kasel, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Cruz Villalón
γραμματέας: C. Strömholm, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 11ης Μαΐου 2010,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η Anheuser-Busch Inc. (στο εξής: Anheuser-Busch) ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων [νυν Γενικού Δικαστηρίου] της 25ης Μαρτίου 2009, Τ-191/07, Anheuser-Busch κατά ΓΕΕΑ - Budějovický Budvar (BUDWEISER) (Συλλογή 2007, σ. II-691, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή της με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως του δευτέρου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) της 20ής Μαρτίου 2007 (υπόθεση R 299/2006-2, στο εξής: επίδικη απόφαση), η οποία απέρριψε την αίτηση καταχωρίσεως του λεκτικού σήματος BUDWEISER και δέχθηκε την ανακοπή που άσκησε κατά αυτής η Budějovický Budvar, národní podnik (στο εξής: Budvar).

Το νομικό πλαίσιο

Ο κανονισμός (ΕΚ) 40/94

2 Το άρθρο 8 του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1), ως ίσχυε κατά τον χρόνο της διαφοράς της κύριας δίκης προτού καταργηθεί και αντικατασταθεί στη συνέχεια από τον κανονισμό (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 78, σ. 1), με τίτλο «Σχετικοί λόγοι απαραδέκτου», ορίζει στην παράγραφό του 1 τα εξής:

«Κατόπιν ανακοπής του δικαιούχου προγενέστερου σήματος, το αιτούμενο σήμα δεν γίνεται δεκτό για καταχώριση:

α) εάν ταυτίζεται με το προγενέστερο σήμα και τα προϊόντα ή οι υπηρεσίες, για τα οποία ζητείται το σήμα, ταυτίζονται με εκείνα για τα οποία προστατεύεται το προγενέστερο σήμα·

β) εάν, λόγω του ταυτοσήμου του ή της ομοιότητας με το προγενέστερο σήμα και του ταυτοσήμου ή της ομοιότητας των προϊόντων ή υπηρεσιών που προσδιορίζουν τα δύο σήματα, υπάρχει κίνδυνος σύγχυσης του κοινού της εδαφικής περιοχής στην οποία απολαύει προστασίας το προγενέστερο σήμα· ο κίνδυνος σύγχυσης περιλαμβάνει και τον κίνδυνο συσχέτισης με το προγενέστερο σήμα.»

3 Κατά το άρθρο 15 του κανονισμού 40/94, που επιγράφεται «Χρήση του κοινοτικού σήματος»:

«1. Εάν, εντός προθεσμίας πέντε ετών από την καταχώρηση, ο δικαιούχος δεν έχει κάνει ουσιαστική χρήση του κοινοτικού σήματος μέσα στην Κοινότητα για τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες για τις οποίες αυτό έχει καταχωρηθεί, ή εάν έχει αναστείλει τη χρήση του επί μια συνεχή πενταετία, το κοινοτικό σήμα υπόκειται στις κυρώσεις που προβλέπονται στον παρόντα κανονισμό, εκτός εάν υπάρχει εύλογος αιτία για τη μη χρήση.

2. Κατά την έννοια της παραγράφου 1, ως χρήση θεωρείται επίσης:

α) χρησιμοποίηση του κοινοτικού σήματος υπό μορφή που διαφέρει ως προς στοιχεία τα οποία όμως δεν μεταβάλλουν το διακριτικό χαρακτήρα του σήματος στην καταχωρημένη του μορφή·

[…]».

4 Το άρθρο 42, παράγραφος 3, του εν λόγω κανονισμού προβλέπει τα ακόλουθα:

«Η ανακοπή πρέπει να ασκείται γραπτώς και να είναι αιτιολογημένη. Θεωρείται ασκηθείσα μόνο μετά την καταβολή του τέλους ανακοπής. Εντός προθεσμίας που τάσσει το [ΓΕΕΑ], και σε επίρρωση του αιτήματός του, ο ανακόπτων δύναται να επικαλεστεί πραγματικά περιστατικά, να προσκομίσει αποδείξεις και να διατυπώσει παρατηρήσεις.»

5 Το άρθρο 43, παράγραφοι 1 έως 3, του κανονισμού 40/94 έχει ως εξής:

«1. Κατά την εξέταση της ανακοπής, το [ΓΕΕΑ] καλεί τους διαδίκους να υποβάλουν παρατηρήσεις, κάθε φορά που τούτο κρίνεται αναγκαίο και εντός προθεσμίας που το ίδιο τους ορίζει, σχετικά με γνωστοποιήσεις που προέρχονται είτε από τους λοιπούς διαδίκους είτε από το ίδιο.

2. Μετά από αίτηση του καταθέτη, ο ανακόπτων δικαιούχος προγενέστερου κοινοτικού σήματος οφείλει να αποδείξει ότι, κατά τη διάρκεια των πέντε ετών που

προηγήθηκαν της δημοσίευσης της αίτησης κοινοτικού σήματος, είχε γίνει ουσιαστική χρήση του προγενέστερου κοινοτικού σήματος στην Κοινότητα για τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες για τα οποία καταχωρήθηκε και επί των οποίων βασίζεται η ανακοπή του ή ότι υπάρχει εύλογη αιτία για τη μη χρήση, εφόσον, κατά την ημερομηνία αυτή, το προγενέστερο σήμα ήταν από πενταετίας τουλάχιστον καταχωρημένο. Αν δεν αποδειχθούν τα ανωτέρω, η ανακοπή απορρίπτεται. Αν το προγενέστερο κοινοτικό σήμα χρησιμοποιήθηκε για μέρος μόνο των προϊόντων ή υπηρεσιών για τα οποία καταχωρήθηκε, τότε, για τους σκοπούς της εξέτασης της ανακοπής, θεωρείται καταχωρημένο μόνο για το μέρος αυτό των προϊόντων ή υπηρεσιών.

3. Η παράγραφος 2 εφαρμόζεται στα προγενέστερα εθνικά σήματα στα οποία αναφέρεται το άρθρο 8, παράγραφος 2, στοιχείο α΄, υπό τον όρο ότι η χρήση στην Κοινότητα αντικαθίσταται από τη χρήση στο κράτος μέλος στο οποίο προστατεύεται το προγενέστερο εθνικό σήμα.»

6 Περιλαμβανόμενο στον τίτλο IX του κανονισμού 40/94, που αφορά τις δικονομικές διατάξεις, το πρώτο τμήμα του τίτλου αυτού, που επιγράφεται «Γενικές διατάξεις», περιέχει το άρθρο 74 το οποίο τιτλοφορείται «Αυτεπάγγελτη εξέταση των πραγματικών περιστατικών» και ορίζει τα εξής:

«1. Κατά την ενώπιόν του διαδικασία, το [ΓΕΕΑ] εξετάζει τα πραγματικά περιστατικά· εντούτοις, σε διαδικασία που αφορά τους σχετικούς λόγους απαραδέκτου της καταχώρισης, η εξέταση περιορίζεται στα επιχειρήματα που προβάλλουν οι διάδικοι καθώς και τα υποβληθέντα από αυτούς αιτήματα.

2. Το [ΓΕΕΑ] μπορεί να μη λαμβάνει υπόψη πραγματικά περιστατικά που δεν επικαλέστηκαν ή αποδείξεις που δεν προσεκόμισαν εγκαίρως οι διάδικοι.»

7 Κατά το άρθρο 76, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού:

«Σε κάθε διαδικασία ενώπιον του [ΓΕΕΑ], επιτρέπονται ιδίως τα ακόλουθα αποδεικτικά μέσα:

α) η εξέταση των διαδίκων·

β) η αίτηση πληροφοριών·

γ) η προσκόμιση εγγράφων και δειγμάτων·

δ) η εξέταση των μαρτύρων·

ε) η πραγματογνωμοσύνη·

στ) οι έγγραφες ένορκες βεβαιώσεις ή υπεύθυνες δηλώσεις ή οι δηλώσεις οι οποίες έχουν ισοδύναμο αποτέλεσμα σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους στο οποίο συντάσσονται.»

Ο κανονισμός εκτελέσεως του 1995

8 Ο κανόνας 16 του κανονισμού (ΕΚ) 2868/95 της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1995, περί της εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του κανονισμού 40/94 (ΕΕ L 303, σ. 1, στο εξής: κανονισμός εκτελέσεως του 1995), ορίζει τα εξής:

«1. Το δικόγραφο της ανακοπής μπορεί να περιέχει στοιχεία ως προς τα πραγματικά περιστατικά, τις αποδείξεις και τα επιχειρήματα που την στηρίζουν και να συνοδεύεται από τα σχετικά δικαιολογητικά.

2. Αν η ανακοπή βασίζεται σε προγενέστερο σήμα το οποίο δεν είναι κοινοτικό σήμα, το δικόγραφο της ανακοπής συνοδεύεται κατά προτίμηση από τα αποδεικτικά στοιχεία της καταχώρησης ή κατάθεσης του εν λόγω προγενέστερου σήματος, όπως πιστοποιητικό καταχώρησης. […]

3. Αν τα στοιχεία σχετικά με τα πραγματικά περιστατικά, τις αποδείξεις και τα επιχειρήματα και τα λοιπά δικαιολογητικά βάσει της παραγράφου 1, και τα αποδεικτικά στοιχεία κατ' εφαρμογή της παραγράφου 2 δεν έχουν υποβληθεί μαζί με το δικόγραφο της ανακοπής ή ακολούθως, μπορούν να υποβληθούν μετά την έναρξη της διαδικασίας ανακοπής εντός προθεσμίας που τάσσει το [ΓΕΕΑ], κατ' εφαρμογή του κανόνα 20, παράγραφος 2.»

9 Κατά τον κανόνα 20, παράγραφος 2, του κανονισμού εκτελέσεως του 1995:

«Αν το δικόγραφο της ανακοπής δεν περιέχει πραγματικά περιστατικά, αποδείξεις και ισχυρισμούς, βάσει του κανόνα 16, παράγραφοι 1 και 2, το [ΓΕΕΑ] καλεί τον ανακόπτοντα να τα προσκομίσει εντός προθεσμίας που του τάσσει. Κάθε στοιχείο που προσκομίζεται από τον ανακόπτοντα γνωστοποιείται στον καταθέτη, στον οποίο παρέχεται η ευκαιρία να απαντήσει εντός προθεσμίας που του τάσσει το [ΓΕΕΑ].»

10 Ο κανονισμός εκτελέσεως του 1995 τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 1041/2005 της Επιτροπής, της 29ης Ιουνίου 2005 (ΕΕ L 172, σ. 4, στο εξής: κανονισμός εκτελέσεως του 2005), ο οποίος ισχύει από 25ης Ιουλίου 2005.

11 Ο κανόνας 18, παράγραφος 1, του κανονισμού εκτελέσεως του 2005 ορίζει τα εξής:

«Εάν η ανακοπή κριθεί ότι είναι παραδεκτή σύμφωνα με τον κανόνα 17, το [ΓΕΕΑ] αποστέλλει κοινοποίηση στους διαδίκους ενημερώνοντάς τους ότι η διαδικασία ανακοπής θεωρείται ότι αρχίζει δύο μήνες μετά την παραλαβή της κοινοποίησης. Η προθεσμία αυτή είναι δυνατό να παραταθεί έως 24 συνολικά μήνες εάν και οι δύο διάδικοι υποβάλουν αιτήσεις για παράταση πριν από τη λήξη της περιόδου.»

12 Ο κανόνας 19 του κανονισμού εκτελέσεως του 2005 προβλέπει τα ακόλουθα:

«1. Το [ΓΕΕΑ] δίνει τη δυνατότητα στον ανακόπτοντα να παρουσιάσει τα πραγματικά περιστατικά, τις αποδείξεις και τα επιχειρήματα που τεκμηριώνουν την ανακοπή ή να συμπληρώσει οιαδήποτε πραγματικά περιστατικά, αποδείξεις ή επιχειρήματα που έχουν ήδη κατατεθεί σύμφωνα με τον κανόνα 15, παράγραφος 3, εντός ταχθείσας από αυτό προθεσμίας και η οποία πρέπει να αντιστοιχεί τουλάχιστον σε δύο μήνες μετά την ημερομηνία κατά την οποία θεωρείται ότι αρχίζει η διαδικασία ανακοπής σύμφωνα με τον κανόνα 18, παράγραφος 1.

2. Εντός της περιόδου που αναφέρεται στην παράγραφο 1, ο ανακόπτων πρέπει επίσης να υποβάλει αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με την ύπαρξη, εγκυρότητα και έκταση της προστασίας του προγενέστερου σήματος ή του προγενέστερου δικαιώματος, καθώς επίσης και αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με το δικαίωμά του να ασκήσει την ανακοπή. Ειδικότερα, ο ανακόπτων παρέχει τα ακόλουθα αποδεικτικά στοιχεία:

α) εάν η ανακοπή αφορά σήμα που δεν είναι κοινοτικό σήμα, αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με την κατάθεση αίτησης ή την καταχώρησή του:

[…]

ii) στην περίπτωση που το σήμα έχει καταχωρηθεί, αντίγραφο του σχετικού πιστοποιητικού καταχώρησης και, όπου ενδείκνυται, του πιο πρόσφατου πιστοποιητικού ανανέωσης που αποδεικνύει ότι η περίοδος προστασίας του σήματος υπερβαίνει το χρονικό διάστημα που αναφέρεται στην παράγραφο 1 και οιαδήποτε παράτασή του, ή ισοδύναμα έγγραφα της διοικητικής αρχής στην οποία έγινε η καταχώρηση του σήματος·

[…]

4. Το [ΓΕΕΑ] δε λαμβάνει υπόψη γραπτές [παρατηρήσεις] ή έγγραφα ή μέρη αυτών που δεν έχουν υποβληθεί ή δεν έχουν μεταφρασθεί στη γλώσσα της διαδικασίας εντός της προθεσμίας που έχει καθορισθεί από το [ΓΕΕΑ].»

Το ιστορικό της διαφοράς

13 Το ιστορικό της διαφοράς που υποβλήθηκε στο Πρωτοδικείο, όπως προκύπτει από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, μπορεί να συνοψισθεί ως ακολούθως.

14 Την 1η Απριλίου 1996, η Anheuser-Busch υπέβαλε στο ΓΕΕΑ αίτηση καταχωρίσεως, ως κοινοτικού σήματος, του λεκτικού σήματος «budweiser», για προϊόντα που εμπίπτουν στην κλάση 32 κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας, της 15ης Ιουνίου 1957, για τη διεθνή ταξινόμηση των προϊόντων και των υπηρεσιών για την καταχώριση των σημάτων, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί, και αντιστοιχούν στην ακόλουθη περιγραφή: «Ζύθος, ζύθος αφροζύμης, μαύρος ζύθος και αλκοολούχα και μη αλκοολούχα ποτά από βύνη».

15 Στις 28 Σεπτεμβρίου 1999, η Budvar άσκησε ανακοπή κατά της καταχωρίσεως του επίμαχου σήματος για το σύνολο των οικείων προϊόντων, επικαλούμενη, βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχεία α΄ και β΄, του κανονισμού 40/94, αφενός, την ύπαρξη τριών σημάτων, ήτοι:

— του διεθνούς λεκτικού σήματος BUDWEISER (R 238 203) (στο εξής: σήμα R 238 203), που καταχωρίστηκε για «ζύθο κάθε είδους», για τη Γερμανία, την Αυστρία, την Μπενελούξ και την Ιταλία,

— του διεθνούς εικονιστικού σήματος που περιλαμβάνει τις λέξεις «Budweiser Budvar» (αριθ. 674 530) (στο εξής: σήμα αριθ. 674 530) και το οποίο καταχωρίστηκε για τα προϊόντα «βύνη» και «ζύθος», για τη Γερμανία, την Αυστρία, την Μπενελούξ, τη Γαλλία και την Ιταλία, καθώς και

— του διεθνούς εικονιστικού σήματος που περιλαμβάνει τις λέξεις «Budweiser Budvar» (αριθ. 614 536) (στο εξής: σήμα αριθ. 614 536), και το οποίο καταχωρίστηκε για το προϊόν «ζύθος», για τη Γερμανία, την Αυστρία, την Μπενελούξ, τη Γαλλία και την Ιταλία.

16 Αφετέρου, η Budvar επικαλέστηκε, βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, πλείονες ονομασίες προελεύσεως περιλαμβάνουσες τη λέξη «budweiser».

17 Το ΓΕΕΑ καθόρισε αρχικώς την 24η Ιουνίου 2000 ως καταληκτική ημερομηνία της προθεσμίας εντός της οποίας η Budvar έπρεπε να επικαλεσθεί τα πραγματικά περιστατικά, να προσκομίσει τις αποδείξεις και να διατυπώσει τις παρατηρήσεις προς στήριξη της ανακοπής της. Στη συνέχεια, η προθεσμία αυτή παρατάθηκε μέχρι τις 26 Φεβρουαρίου 2002. Τα έγγραφα που διαβίβασε προς τούτο η Budvar με τηλεομοιοτυπία παρελήφθησαν πλήρως από το ΓΕΕΑ στις 27 Φεβρουαρίου 2002.

18 Στις 8 Ιουλίου 2002, η Anheuser-Busch ζήτησε, σύμφωνα με το άρθρο 43, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 40/94, να προσκομίσει η Budvar την απόδειξη της ουσιαστικής χρήσεως των σημάτων τα οποία επικαλέστηκε προς στήριξη της ανακοπής της.

19 Η Budvar απήντησε στο αίτημα αυτό με επιστολή της 8ης Νοεμβρίου 2002, ενώ η προθεσμία που καθορίστηκε προς τούτο από το ΓΕΕΑ, με έγγραφο της 10ης Σεπτεμβρίου 2002, έληγε στις 11 Νοεμβρίου 2002.

20 Στην εν λόγω επιστολή, η Budvar παρέπεμψε ρητώς στα έγγραφα που παρέλαβε το ΓΕΕΑ στις 27 Φεβρουαρίου 2002 και τα οποία αποσκοπούσαν στο να αποδείξουν τη χρήση των ονομασιών προελεύσεως που περιλάμβαναν τη λέξη «budweiser» και θεώρησε ότι τα έγγραφα αυτά ίσχυαν, μεταξύ άλλων, για το σήμα R 238 203.

21 Ενώπιον του τμήματος ανακοπών του ΓΕΕΑ, η Budvar προσκόμισε επιπλέον, συνημμένο στις από 21 Ιανουαρίου 2004 παρατηρήσεις της, ένα έγγραφο που εκδόθηκε από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Διανοητικής Ιδιοκτησίας (ΠΟΔΙ) και με το οποίο πιστοποιείται ότι η καταχώριση του σήματος R 238 203 ανανεώθηκε στις 5 Δεκεμβρίου 2000 (στο εξής: πιστοποιητικό ανανεώσεως).

22 Με πρώτη απόφαση της 10ης Ιουνίου 2004, το τμήμα ανακοπών δέχθηκε την ανακοπή της Budvar, θεωρώντας, κατ' ουσίαν, ότι υφίστατο κίνδυνος συγχύσεως, στην Αυστρία και στη Γαλλία, μεταξύ του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση και του σήματος αριθ. 674 530.

23 Με απόφαση της 11ης Ιουλίου 2005, το δεύτερο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ δέχθηκε την προσφυγή της Anheuser-Busch κατά της αποφάσεως της 10ης Ιουνίου 2004, με το αιτιολογικό ότι το σήμα αριθ. 674 530 προστατευόταν στα δύο προαναφερθέντα κράτη μέλη μόνο μετά την κατάθεση της οικείας αιτήσεως καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος, και ανέπεμψε την υπόθεση ενώπιον του τμήματος ανακοπών.

24 Με δεύτερη απόφαση της 22ας Δεκεμβρίου 2005, το τμήμα ανακοπών δέχθηκε εκ νέου την ανακοπή της Budvar. Θεωρώντας ότι η απόδειξη της χρήσεως του σήματος R 238 203 ήταν ανεπαρκής, περιόρισε την εξέτασή του στο σήμα αριθ. 614 536 και αποφάσισε, συναφώς, να λάβει υπόψη τα έγγραφα που προσκόμισε η Budvar προς στήριξη της ανακοπής της. Εν κατακλείδι, το τμήμα ανακοπών θεώρησε, κατ' ουσίαν, ότι υφίστατο κίνδυνος συγχύσεως, στη Γερμανία, στην Αυστρία, στην Μπενελούξ, στη Γαλλία και στην Ιταλία, μεταξύ του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση και του εν λόγω προγενέστερου σήματος.

25 Με την επίδικη απόφαση, το δεύτερο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ απέρριψε την προσφυγή της Anheuser-Busch κατά της αποφάσεως της 22ας Δεκεμβρίου 2005.

26 Το ως άνω τμήμα προσφυγών θεώρησε, σε αντίθεση με το τμήμα ανακοπών, ότι το σήμα R 238 203 μπορούσε να ληφθεί υπόψη, κρίνοντας, βάσει των εγγράφων που προσκόμισε η Budvar, ότι είχε αποδειχθεί η ουσιαστική χρήση του σήματος αυτού.

27 Το τμήμα προσφυγών κατέληξε ότι, για τα προϊόντα «ζύθος, ζύθος αφροζύμης, μαύρος ζύθος και αλκοολούχα ποτά από βύνη», η ανακοπή μπορούσε να γίνει δεκτή βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο α΄, του κανονισμού 40/94 και ότι, για τα λοιπά προϊόντα («μη αλκοολούχα ποτά»), λαμβανομένης υπόψη της ταυτότητας μεταξύ των σημάτων και των πρόδηλων ομοιοτήτων μεταξύ των προϊόντων, η ανακοπή μπορούσε να γίνει δεκτή, για τα προϊόντα αυτά, βάσει της παραγράφου 1, στοιχείο β΄, του εν λόγω άρθρου.

Η διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

28 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 31 Μαΐου 2007, η Anheuser-Busch άσκησε προσφυγή ζητώντας την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως.

29 Το ΓΕΕΑ και η Budvar ζήτησαν την απόρριψη της προσφυγής.

30 Δεδομένου ότι, με την αίτηση αναιρέσεως, η Anheuser-Busch βάλλει κατά ορισμένων μόνο μερών της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, στη συνέχεια θα εξεταστούν μόνον τα μέρη αυτά.

31 Με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, που αντλείται από παράβαση του άρθρου 74, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94, η Anheuser-Busch προσήψε, μεταξύ άλλων, στο τμήμα προσφυγών ότι δεν απέκλεισε το πιστοποιητικό ανανεώσεως, καθόσον το έγγραφο αυτό προσκομίστηκε από την Budvar στις 21 Ιανουαρίου 2004.

32 Συναφώς, το Πρωτοδικείο έκρινε, στις σκέψεις 63 έως 71 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αφενός, ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η επίδικη απόφαση συνιστά παράβαση του άρθρου 74, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94, καθόσον δεν προκύπτει από την απόφαση αυτή ότι το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι το πιστοποιητικό ανανεώσεως δεν προσκομίστηκε εγκαίρως και ότι εφάρμοσε την εν λόγω διάταξη προκειμένου να το λάβει υπόψη, και, αφετέρου, ότι, για τους λόγους που διατυπώθηκαν στις σκέψεις 78 και 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το εν λόγω πιστοποιητικό είχε προσκομιστεί εγκαίρως.

33 Στις εν λόγω σκέψεις 78 και 79, το Πρωτοδικείο θεώρησε ειδικότερα ότι, καίτοι από τον συνδυασμό των κανόνων 16 και 20 του κανονισμού εκτελέσεως του 1995 προκύπτει ότι το ΓΕΕΑ δικαιούται να ζητήσει την απόδειξη περί της ανανεώσεως του προγενέστερου σήματος, όταν η ισχύς του σήματος αυτού λήγει μετά την ημερομηνία της καταθέσεως της ανακοπής, εντούτοις η παράγραφος 2 του εν λόγω κανόνα 20 δεν υποχρεώνει τον ανακόπτοντα να προσκομίσει, αυτεπαγγέλτως, την απόδειξη αυτή και δεν ορίζει ότι το ΓΕΕΑ υποχρεούται να αποκλείσει κάποιο έγγραφο όταν αυτό του γνωστοποιείται εκπρόθεσμα.

34 Όσον αφορά τον κανόνα 20, παράγραφος 2, του κανονισμού εκτελέσεως του 1995, το Πρωτοδικείο έκρινε επίσης, στη σκέψη 73 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, δυνάμει του άρθρου 74, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94, το ΓΕΕΑ διαθέτει εξουσία εκτιμήσεως όσον αφορά τη συνεκτίμηση στοιχείων προσκομισθέντων μετά τη λήξη προθεσμίας και ότι ο εν λόγω κανόνας δεν μπορεί να ερμηνεύεται υπό έννοια αντίθετη προς αυτή που προκύπτει από το σαφές γράμμα του εν λόγω κανονισμού.

35 Το Πρωτοδικείο θεώρησε πλεοναστικώς, στις σκέψεις 74 έως 77 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, λαμβανομένης υπόψη της αρχής της ασφαλείας δικαίου όπως καθιερώνεται από τη νομολογία του Δικαστηρίου, οι διατάξεις που εισήχθησαν από τον κανονισμό εκτελέσεως του 2005 στον κανονισμό εκτελέσεως του 1995, ειδικότερα ο κανόνας 19, παράγραφος 4, του τελευταίου αυτού, δεν μπορούσαν να εφαρμοστούν αναδρομικώς στην υπό κρίση υπόθεση.

36 Συνεπώς, το Πρωτοδικείο απέρριψε ως αβάσιμο τον δεύτερο λόγο που προέβαλε η Anheuser-Busch.

37 Με τον τρίτο λόγο ακυρώσεως, που αντλείται από παράβαση του άρθρου 43, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 40/94, η Anheuser-Busch ισχυρίστηκε ότι τα στοιχεία που προσκόμισε η Budvar ήταν ανεπαρκή για να αποδειχθεί η ουσιαστική χρήση του σήματος R 238 203.

38 Αφού υπενθύμισε, στις σκέψεις 99 έως 105 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τη νομολογία σχετικά με την ερμηνεία της εννοίας της ουσιαστικής χρήσεως, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, στη σκέψη 106 της ιδίας αποφάσεως, ότι, εν προκειμένω, το τμήμα προσφυγών θεώρησε ότι «οι αποδείξεις που προσκόμισε η Budvar ήταν σαφώς ανεπαρκείς για να αποδειχθεί η ουσιαστική χρήση του σήματος [...] [R 238 203]» και ότι το εν λόγω τμήμα παρέπεμψε, ειδικότερα, στις διαφημίσεις που δείχνουν εικόνες του ζύθου της Budvar που έφερε το σήμα BUDWEISER, στα τιμολόγια που απεστάλησαν σε πελάτες στη Γερμανία και στην Αυστρία, καθώς και στο γεγονός ότι τα έγγραφα αυτά αφορούσαν την κρίσιμη περίοδο για την εφαρμογή του άρθρου 43, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 40/94.

39 Όσον αφορά κατ' αρχάς τις διαφημίσεις, που δημοσιεύθηκαν σε αυστριακό περιοδικό και σε γερμανικά περιοδικά και οι οποίες προσκομίστηκαν από την Budvar στο ΓΕΕΑ στις 8 Νοεμβρίου 2002, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, στη σκέψη 110 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Anheuser-Busch δεν αμφισβητούσε ότι από τα έγγραφα αυτά προέκυπταν αποδεικτικά στοιχεία όσον αφορά τη φύση των προϊόντων (ζύθος), τον τόπο (Γερμανία και Αυστρία), καθώς και τη διάρκεια (1995 για την Αυστρία και μεταξύ 1996 και 1998 για τη Γερμανία) της χρήσεως της λέξεως «budweiser». Στην ίδια σκέψη 110, το Πρωτοδικείο πρόσθεσε ότι η Anheuser-Busch δεν αμφισβητούσε ούτε ότι η χρήση της λέξεως «budweiser», υπό τις διάφορες μορφές που χρησιμοποιούνται στις διαφημίσεις που προσκόμισε η Budvar, μπορούσε να αφορά το σήμα R 238 203.

40 Όσον αφορά, εν συνεχεία, τις διαφημίσεις και τα τιμολόγια που παρελήφθησαν πλήρως από το ΓΕΕΑ στις 27 Φεβρουαρίου 2002, το Πρωτοδικείο τόνισε, στη σκέψη 111 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Budvar διαβίβασε τα έγγραφα αυτά για να αποδείξει τη χρήση των ονομασιών προελεύσεως που περιλαμβάνουν τη λέξη «budweiser», αλλά ότι, στην από 8 Νοεμβρίου 2002 επιστολή της, σε απάντηση στο αίτημα της Anheuser-Busch περί αποδείξεως της ουσιαστικής χρήσεως των προγενέστερων σημάτων τα οποία επικαλέστηκε προς στήριξη της ανακοπής, η Budvar παρέπεμψε ρητώς στα εν λόγω έγγραφα, θεωρώντας ότι ίσχυαν, μεταξύ άλλων, για το σήμα R 238 203.

41 Συναφώς, το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 112 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αφενός, ότι η Anheuser-Busch δεν αμφισβητούσε, ενώπιον του Πρωτοδικείου, το γεγονός ότι τα επίμαχα έγγραφα αφορούσαν τη χρήση του σήματος R 238 203 και, αφετέρου, ότι ομοίως δεν έθετε εν αμφιβόλω το γεγονός ότι τα έγγραφα αυτά περιείχαν αποδεικτικά στοιχεία όσον αφορά τον τόπο, τη διάρκεια και την έκταση της χρήσεως του εν λόγω σήματος, στοιχεία τα οποία, κατά το Πρωτοδικείο, προέκυπταν εξάλλου σαφώς από τα εν λόγω έγγραφα.

42 Τέλος, στη σκέψη 114 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, όσον αφορά το επιχείρημα της Anheuser-Busch ότι το τμήμα προσφυγών έπρεπε να στηριχθεί σε άλλα στοιχεία, όπως είναι η φύση της χρήσεως του σήματος R 238 203 στη Γερμανία και στην Αυστρία, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι αρκούσε να τονισθεί συναφώς ότι το τμήμα προσφυγών αναφέρθηκε στις διαφημίσεις που δείχνουν εικόνες του «ζύθου» της Budvar φέροντος το εν λόγω προγενέστερο σήμα. Το Πρωτοδικείο θεώρησε επίσης ότι η φύση της χρήσεως αυτής, ήτοι το ότι γινόταν αναφορά στον ζύθο, προέκυπτε τόσο από τις διαφημίσεις όσο και από τα τιμολόγια που προσκόμισε η Budvar και ότι, παραπέμποντας στα τιμολόγια, το τμήμα προσφυγών θεώρησε σιωπηρώς, αλλά οπωσδήποτε, ότι αυτή ήταν ακριβώς η φύση της χρήσεως.

43 Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο απέρριψε τον τρίτο λόγο που προέβαλε η Anheuser-Busch ως αβάσιμο.

44 Το Πρωτοδικείο απέρριψε συνεπώς την προσφυγή ακυρώσεως στο σύνολό της.

Τα αιτήματα των διαδίκων

45 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η Anheuser-Busch ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, και

— να καταδικάσει [το ΓΕΕΑ] στα δικαστικά έξοδα.

46 Το ΓΕΕΑ και η Budvar ζητούν την απόρριψη της αιτήσεως αναιρέσεως και την καταδίκη της Anheuser-Busch στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

47 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, η Anheuser-Busch προβάλλει τρεις λόγους, που αντλούνται από την παράβαση, ο πρώτος, του άρθρου 42, παράγραφος 3, του κανονισμού 40/94, σε συνδυασμό με τους κανόνες 16, παράγραφοι 1 και 3, και 20, παράγραφος 2, του κανονισμού εκτελέσεως του 1995, ο δεύτερος, του άρθρου 74, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94 και, ο τρίτος, του άρθρου 43, παράγραφοι 2 και 3, του τελευταίου αυτού κανονισμού.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως, που αντλείται από παράβαση του άρθρου 42, παράγραφος 3, του κανονισμού 40/94, σε συνδυασμό με τους κανόνες 16, παράγραφοι 1 και 3, και 20, παράγραφος 2, του κανονισμού εκτελέσεως του 1995

Επιχειρήματα των διαδίκων

48 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η Anheuser-Busch υποστηρίζει ότι η ερμηνεία του άρθρου 42, παράγραφος 3, του κανονισμού 40/94, στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο στις σκέψεις 78 και 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, είναι πλημμελής λόγω πλάνης περί το δίκαιο.

49 Κατ' αυτήν, η ερμηνεία αυτή είναι σαφώς αντίθετη προς την προηγούμενη νομολογία του Πρωτοδικείου, καθώς και προς την πάγια πρακτική του ΓΕΕΑ από πολλών ετών, ακριβέστερα μέχρι την κωδικοποίηση αυτής της νομολογίας και αυτής της πρακτικής στον κανόνα 19 του κανονισμού εκτελέσεως του 2005.

50 Συγκεκριμένα, από τις αποφάσεις της 20ής Απριλίου 2005, Τ-318/03, Atomic Austria κατά ΓΕΕΑ - Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) (Συλλογή 2005, σ. II-1319), και της 13ης Σεπτεμβρίου 2006, Τ-191/04, MIP Metro κατά ΓΕΕΑ - Tesco Stores (METRO) (Συλλογή 2005, σ. II-2855), προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο θεωρούσε, όπως και το ΓΕΕΑ, ότι ο ανακόπτων, όταν του ζητείται να προσκομίσει τα πραγματικά περιστατικά, τις αποδείξεις και τις παρατηρήσεις προς στήριξη της ανακοπής του, έχει την υποχρέωση να ικανοποιήσει το αίτημα αυτό εντός της ταχθείσας από το ΓΕΕΑ προθεσμίας και ότι η υποχρέωση αυτή καλύπτει και την απόδειξη της ανανεώσεως του προγενέστερου σήματος όταν αυτό έχει εν τω μεταξύ ανανεωθεί, εφόσον η απόδειξη αυτή δεν προκύπτει από κανένα από τα έγγραφα που προσκομίστηκαν μαζί με το δικόγραφο της ανακοπής.

51 Η πάγια πρακτική του ΓΕΕΑ, που συνίσταται στο να ζητεί να του προσκομίζεται εγκαίρως η απόδειξη της ανανεώσεως, οδήγησε σε τροποποίηση των κατευθυντήριων γραμμών του, κατόπιν δε σε κωδικοποίηση στον κανόνα 19, παράγραφος 2, στοιχείο α΄, σημείο ii, του κανονισμού εκτελέσεως του 2005.

52 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο, μη αναγνωρίζοντας την υποχρέωση που υπείχε η Budvar να προσκομίσει το πιστοποιητικό ανανεώσεως του σήματος R 238 203 κατά την ημερομηνία κατά την οποία έπρεπε να υποβληθούν τα πραγματικά περιστατικά, οι αποδείξεις και οι παρατηρήσεις προς στήριξη της ανακοπής, ήτοι στις 26 Φεβρουαρίου 2002, κατέληξε στο εσφαλμένο συμπέρασμα ότι το τμήμα προσφυγών ήταν ελεύθερο να εκτιμήσει αν το πιστοποιητικό αυτό, που υποβλήθηκε εκπρόθεσμα, έπρεπε να ληφθεί υπόψη ή όχι.

53 Το ΓΕΕΑ αντιτείνει ότι τα συμπεράσματα του Πρωτοδικείου είναι νομικώς βάσιμα καθόσον, καίτοι, δυνάμει των κανόνων 16 και 20 του κανονισμού εκτελέσεως του 1995, το ίδιο ή διάδικος σε διαδικασία ανακοπής εδικαιούτο να ζητήσει την απόδειξη της ανανεώσεως προγενέστερου δικαιώματος του οποίου η ισχύς έληξε κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, εντούτοις τούτο δεν συνεπαγόταν, όπως το επιβεβαιώνει εξάλλου η νομολογία του Πρωτοδικείου την οποία επικαλείται η Anheuser-Busch, ότι ο κάτοχος του προγενέστερου αυτού δικαιώματος είχε την υποχρέωση να προσκομίσει αυτεπαγγέλτως το πιστοποιητικό ανανεώσεως.

54 Το ΓΕΕΑ υπενθυμίζει, επιπλέον, ότι η προθεσμία που έταξε αρχικώς το τμήμα ανακοπών για την προσκόμιση των αποδείξεων προς στήριξη της ανακοπής, που ασκήθηκε στις 28 Σεπτεμβρίου 1999, έληγε στις 24 Ιουνίου 2000 και ότι το σήμα R 238 203 επρόκειτο να ανανεωθεί μόλις στις 5 Δεκεμβρίου 2000 το αργότερο. Καμία όμως διάταξη του κανονισμού εκτελέσεως του 1995 δεν απαιτεί την απόδειξη ενός μελλοντικού γεγονότος, εν προκειμένω την απόδειξη της εν λόγω ανανεώσεως. Καίτοι η αρχικώς καθορισθείσα προθεσμία παρατάθηκε εν συνεχεία μέχρι τις 26 Φεβρουαρίου 2002, εντούτοις το τμήμα ανακοπών δεν ζήτησε ρητώς να προσκομισθεί η απόδειξη της ανανεώσεως εντός της προθεσμίας αυτής.

55 Η Budvar τονίζει ότι στο δικόγραφο της ανακοπής της είχαν προσαρτηθεί παραρτήματα που αποτελούνταν από λεπτομερή δικαιολογητικά έγγραφα και από ορισμένο αριθμό αποδείξεων, μεταξύ των οποίων περιλαμβανόταν το πιστοποιητικό καταχωρίσεως του σήματος R 238 203 με το οποίο αποδεικνυόταν η ισχύς του σήματος αυτού κατά την ημερομηνία καταθέσεως του δικογράφου της ανακοπής. Με τον τρόπο αυτόν, τήρησε την υποχρέωσή της «να επικαλεσθεί τα πραγματικά περιστατικά, να προσκομίσει τις αποδείξεις και να διατυπώσει τις παρατηρήσεις προς στήριξη της ανακοπής της» και δεν είχε την υποχρέωση να υποβάλει, μετά την ημερομηνία της καταθέσεως του δικογράφου της ανακοπής, το πιστοποιητικό ανανεώσεως.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

56 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η Anheuser-Busch υποστηρίζει κατ' ουσίαν ότι, σε αντίθεση προς όσα έκρινε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, από τον συνδυασμό του άρθρου 42, παράγραφος 3, του κανονισμού 40/94 καθώς και των κανόνων 16, παράγραφοι 1 και 3, και 20, παράγραφος 2, του κανονισμού εκτελέσεως του 1995 απορρέει ότι ο ανακόπτων πρέπει να προσκομίζει αυτεπαγγέλτως την απόδειξη της ανανεώσεως του προγενέστερου σήματος του οποίου είναι δικαιούχος και το οποίο επικαλέστηκε βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94, μαζί με τα λοιπά πραγματικά περιστατικά, τις αποδείξεις και τις παρατηρήσεις που υποβάλλονται προς στήριξη της ανακοπής, εντός της προθεσμίας που τάσσει το ΓΕΕΑ δυνάμει του άρθρου 42, παράγραφος 3, του κανονισμού 40/94, στην περίπτωση κατά την οποία η ανανέωση αυτή πραγματοποιείται μετά την ημερομηνία της καταθέσεως του δικογράφου της ανακοπής, αλλά πριν από τη λήξη της εν λόγω προθεσμίας.

57 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όπως έχει κρίνει το Πρωτοδικείο, ούτε το άρθρο 42, παράγραφος 3, του κανονισμού 40/94 ούτε οι κανόνες 16, παράγραφοι 1 και 3, και 20, παράγραφος 2, του κανονισμού εκτελέσεως του 1995 διευκρινίζουν ποια είναι τα πραγματικά περιστατικά, οι αποδείξεις και οι παρατηρήσεις που πρέπει να υποβληθούν προς στήριξη της ανακοπής εντός της ταχθείσας δυνάμει του άρθρου 42, παράγραφος 3, του κανονισμού 40/94 προθεσμίας.

58 Ειδικότερα, οι εν λόγω διατάξεις δεν περιέχουν καμία ένδειξη υπό την έννοια ότι ο ανακόπτων πρέπει να προσκομίζει αυτεπαγγέλτως και εντός της εν λόγω προθεσμίας την απόδειξη της ανανεώσεως του προγενέστερου σήματος το οποίο έχει επικαλεσθεί, στην περίπτωση κατά την οποία η ανανέωση αυτή πρόκειται να πραγματοποιηθεί μετά την κατάθεση του δικογράφου της ανακοπής.

59 Επιπλέον και εν πάση περιπτώσει, σε αντίθεση προς όσα υποστηρίζει η Anheuser-Busch, μια τέτοια ερμηνεία δεν προκύπτει ούτε από τη νομολογία του Πρωτοδικείου, ειδικότερα από τις προπαρατεθείσες αποφάσεις Atomic Austria κατά ΓΕΕΑ — Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) και MIP Metro κατά ΓΕΕΑ — Tesco Stores (METRO), ούτε από πάγια πρακτική του ΓΕΕΑ πριν από την έκδοση του κανονισμού εκτελέσεως του 2005.

60 Στις ένδικες διαφορές επί των οποίων εκδόθηκαν οι δύο αυτές αποφάσεις του Πρωτοδικείου, το ΓΕΕΑ είχε ζητήσει ρητώς από τον ανακόπτοντα να προσκομίσει την απόδειξη της ανανεώσεως των προγενέστερων σημάτων εντός της ταχθείσας δυνάμει του άρθρου 42, παράγραφος 3, του κανονισμού 40/94 προθεσμίας στην περίπτωση κατά την οποία η ανανέωση αυτή θα πραγματοποιούνταν πριν από τη λήξη της εν λόγω προθεσμίας. Στις ένδικες αυτές διαφορές, το ζήτημα δεν ήταν συνεπώς το αν ο ανακόπτων όφειλε να προσκομίσει αυτεπαγγέλτως μια τέτοια απόδειξη. Το ζήτημα αυτό τίθεται αντιθέτως στην υπό κρίση διαφορά, καθόσον δεν αμφισβητείται ότι, εν προκειμένω, το ΓΕΕΑ δεν κάλεσε ρητώς τον ανακόπτοντα να προσκομίσει την απόδειξη αυτή.

61 Επιπλέον, στην προπαρατεθείσα απόφαση Atomic Austria κατά ΓΕΕΑ — Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ), το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, ακόμη και αν είχε ζητηθεί ρητώς η προσκόμιση της αποδείξεως της ανανεώσεως του προγενέστερου σήματος βάσει του άρθρου 42, παράγραφος 3, του κανονισμού 40/94, το ΓΕΕΑ δεν μπορούσε να απορρίψει την ανακοπή λόγω της μη προσκομίσεως της αποδείξεως αυτής.

62 Στη σκέψη 40 της προπαρατεθείσας αποφάσεως Atomic Austria κατά ΓΕΕΑ — Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ), το Πρωτοδικείο έκρινε συγκεκριμένα ότι ο ανακόπτων είναι ελεύθερος να επιλέξει τα αποδεικτικά μέσα που κρίνει σκόπιμο να προβάλει ενώπιον του ΓΕΕΑ προς στήριξη της ανακοπής του και

ότι το τελευταίο αυτό υποχρεούται να αναλύσει όλα τα προσκομισθέντα στοιχεία προκειμένου να εξακριβώσει αν όντως αποτελούν απόδειξη της καταχωρίσεως ή της καταθέσεως αιτήσεως καταχωρίσεως του προγενέστερου σήματος, χωρίς να μπορεί να απορρίψει εξ αρχής ένα συγκεκριμένο είδος αποδείξεων ως μη αποδεκτό λόγω της μορφής του. Επιπλέον, στη σκέψη 46 της ίδιας αποφάσεως, το Πρωτοδικείο θεώρησε ότι βάσει των αποσπασμάτων του μητρώου σημάτων που ήταν συνημμένα στο δικόγραφο της ανακοπής μπορούσε, αφενός, να προσδιοριστεί η ημερομηνία λήξεως της περιόδου προστασίας των προγενέστερων σημάτων και, αφετέρου, να συναχθεί το συμπέρασμα ότι τέσσερα από τα πέντε προγενέστερα σήματα ήταν έγκυρα κατά την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως του τμήματος προσφυγών.

63 Στη σκέψη 46 της προπαρατεθείσας αποφάσεως MIP Metro κατά ΓΕΕΑ — Tesco Stores (METRO), το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, ελλείψει προσκομίσεως εκ μέρους του ανακόπτοντος της αποδείξεως της ανανεώσεως του προγενέστερου σήματος που ζητήθηκε από το ΓΕΕΑ δυνάμει του άρθρου 42, παράγραφος 3, του κανονισμού 40/94, το ΓΕΕΑ πλανήθηκε διττώς περί το δίκαιο θεωρώντας, αφενός, ότι η λήξη του κύρους του προγενεστέρου σήματος πριν από τον χρόνο κατά τον οποίο το τμήμα ανακοπών αποφαίνεται επί της ανακοπής δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη από αυτό και, αφετέρου, ότι το τμήμα ανακοπών δεν έχει την εξουσία να ζητεί πληροφορίες σχετικά με την ανανέωση του προγενεστέρου σήματος μετά την αρχική προσκόμιση των αποδείξεων.

64 Αντίθετα προς όσα υποστηρίζει η Anheuser-Busch και εν πάση περιπτώσει, ομοίως δεν προκύπτει ότι, πριν από την έκδοση του κανονισμού εκτελέσεως του 2005, η πάγια πρακτική του ΓΕΕΑ ήταν καθορισμένη υπό την έννοια ότι ο ανακόπτων έπρεπε να προσκομίσει αυτεπαγγέλτως την απόδειξη της ανανεώσεως του προγενέστερου σήματος μαζί με τα λοιπά πραγματικά περιστατικά, τις αποδείξεις και τις παρατηρήσεις που έπρεπε να υποβάλει προς στήριξη της ανακοπής εντός της ταχθείσας προς τούτο από το ΓΕΕΑ προθεσμίας δυνάμει του άρθρου 42, παράγραφος 3, του κανονισμού 40/94.

65 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, με την απόφαση του δευτέρου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ της 9ης Ιουλίου 2003, η οποία είχε προσβληθεί στο πλαίσιο της διαφοράς επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Atomic Austria κατά ΓΕΕΑ — Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ), το τμήμα

αυτό απέρριψε την ανακοπή λόγω μη προσκομίσεως, εντός της ταχθείσας προθεσμίας, της αποδείξεως της ανανεώσεως των προγενέστερων σημάτων, ενώ παρατήρησε ότι είχε ζητηθεί η απόδειξη αυτή, κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο, με σημείωμα που συνόδευε την επιστολή που απηύθυνε το ΓΕΕΑ στον ανακόπτοντα βάσει του άρθρου 42, παράγραφος 3, του κανονισμού 40/94.

66 Αντιθέτως, με την απόφαση του πρώτου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ της 23ης Μαΐου 2004, η οποία είχε προσβληθεί στο πλαίσιο της διαφοράς επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση MIP Metro κατά ΓΕΕΑ — Tesco Stores (METRO), το εν λόγω τμήμα δέχθηκε την προσφυγή κατά αποφάσεως του τμήματος ανακοπών με την οποία είχε απορριφθεί η ανακοπή με το αιτιολογικό ότι ο ανακόπτων, μολονότι είχε κληθεί να προσκομίσει την απόδειξη της ανανεώσεως του προγενέστερου σήματος, παρέλειψε να προσκομίσει την απόδειξη αυτή. Το τμήμα προσφυγών θεώρησε ότι, κατά την ημερομηνία της καταθέσεως της ανακοπής, ακόμη δε και κατά την ημερομηνία κατά την οποία είχαν ζητηθεί οι αποδείξεις, το προγενέστερο δικαίωμα εξακολουθούσε να είναι έγκυρο και ότι, επομένως, ο ανακόπτων δεν όφειλε να αποδείξει την ανανέωση της καταχωρίσεως του σήματος του οποίου ήταν δικαιούχος.

67 Από τα ανωτέρω απορρέει επίσης ότι, σε αντίθεση προς όσα υποστηρίζει η Anheuser-Busch, ομοίως δεν προκύπτει ότι οι διατάξεις του κανόνα 19, παράγραφοι 2 και 4, του κανονισμού εκτελέσεως του 2005 μπορούν να ληφθούν υπόψη εν προκειμένω με το αιτιολογικό ότι δεν αποτελούν παρά απλή κωδικοποίηση της ερμηνείας που έχει καθιερώσει το Πρωτοδικείο βάσει μιας πάγιας πρακτικής του ΓΕΕΑ όσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 42, παράγραφος 3, του κανονισμού 40/94 και των κανόνων 16, παράγραφοι 1 και 3, και 20, παράγραφος 2, του κανονισμού εκτελέσεως του 1995.

68 Εν πάση περιπτώσει, οι εν λόγω διατάξεις του κανονισμού εκτελέσεως του 2005, καίτοι προβλέπουν πλέον ρητώς, εντός ορισμένων ορίων, την υποχρέωση του

ανακόπτοντος να προσκομίζει την απόδειξη της ανανεώσεως του προγενέστερου σήματος εντός της προθεσμίας που προβλέπεται στο άρθρο 42, παράγραφος 3, του κανονισμού 40/94, περιέχουν εντούτοις επί του σημείου αυτού μια διευκρίνιση του προβλεπομένου στην τελευταία αυτή διάταξη γενικού κανόνα, η οποία αποσκοπεί στην ενίσχυση της ασφαλείας δικαίου των επιχειρηματιών που εμπλέκονται σε διαδικασίες ανακοπής ενώπιον του ΓΕΕΑ. Υπό τις περιστάσεις αυτές, όπως ορθώς έκρινε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 76 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, οι νέοι κανόνες που θεσπίστηκαν με τον εν λόγω κανονισμό εκτελέσεως δεν μπορούν να εφαρμοσθούν αναδρομικώς στην υπό κρίση διαφορά.

69 Επομένως, πρέπει να συναχθεί το συμπέρασμα ότι το Πρωτοδικείο δεν πλανήθηκε περί το δίκαιο κρίνοντας, στη σκέψη 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αναφερόμενο εξάλλου στη σκέψη 41 της προπαρατεθείσας αποφάσεως MIP Metro κατά ΓΕΕΑ — Tesco Stores (METRO), ότι από τον συνδυασμό των κανόνων 16 και 20 του κανονισμού εκτελέσεως του 1995 προκύπτει ότι, αφενός, το ΓΕΕΑ δικαιούται να ζητήσει την απόδειξη της ανανεώσεως του προγενέστερου σήματος όταν η ανανέωση αυτή λήγει μετά την ημερομηνία της καταθέσεως της ανακοπής και ότι, αφετέρου, δεν απορρέει από τις ίδιες αυτές διατάξεις ότι ο ανακόπτων έχει την υποχρέωση να προσκομίζει αυτεπαγγέλτως την απόδειξη αυτή.

70 Πρέπει να προστεθεί, όπως εξάλλου έκρινε το Πρωτοδικείο στις σκέψεις 41 και 46 της προπαρατεθείσας αποφάσεως MIP Metro κατά ΓΕΕΑ — Tesco Stores (METRO), ότι η εξουσία που παρέχεται έτσι στο ΓΕΕΑ να ζητεί την απόδειξη της ανανεώσεως του προγενέστερου σήματος μπορεί επίσης να στηριχθεί στο άρθρο 76 του κανονισμού 40/94.

71 Επομένως, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, που αντλείται από παράβαση του άρθρου 74, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94

Επιχειρήματα των διαδίκων

72 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, η Anheuser-Busch προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι έκρινε ότι το τμήμα προσφυγών μπορούσε να λάβει υπόψη το πιστοποιητικό ανανεώσεως, χωρίς να υποχρεούται να ασκήσει την εξουσία εκτιμήσεως που του παρέχει το άρθρο 74, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94 και η οποία καθιερώθηκε με την απόφαση της 13ης Μαρτίου 2007, C-29/05 P, ΓΕΕΑ κατά Kaul (Συλλογή 2007, σ. I-2213, σκέψη 43).

73 Θεωρώντας ότι το πιστοποιητικό ανανεώσεως είχε προσκομισθεί εντός της ταχθείσας προθεσμίας και ότι δεν είχε εφαρμογή το άρθρο 74, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94, το Πρωτοδικείο παρέβη όχι μόνον τους διαδικαστικούς κανόνες που αφορούν την εμπρόθεσμη προσκόμιση των αποδείξεων στο πλαίσιο των διαδικασιών ανακοπής ενώπιον του ΓΕΕΑ, αιτίαση η οποία εξετάστηκε στο πλαίσιο του πρώτου λόγου αναιρέσεως, αλλά και το εν λόγω άρθρο 74, παράγραφος 2.

74 Το ΓΕΕΑ ισχυρίζεται ότι, εφόσον η Budvar δεν δεσμευόταν από καμία ειδική προθεσμία για την υποβολή της αποδείξεως της ανανεώσεως της καταχωρίσεως του σήματος R 238 203, το άρθρο 74, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94 δεν είχε εφαρμογή υπό τις συγκεκριμένες περιστάσεις και το τμήμα προσφυγών δεν όφειλε συνεπώς να ασκήσει την προβλεπόμενη στο εν λόγω άρθρο εξουσία εκτιμήσεως.

75 Η Budvar υποστηρίζει ότι, δεδομένου ότι ο ανακόπτων δεν έχει την υποχρέωση να προσκομίσει το πιστοποιητικό ανανεώσεως εντός ορισμένης προθεσμίας, δεν υπήρξε «εκπρόθεσμη κατάθεση» στην υπό κρίση υπόθεση. Προτού αποφανθεί επί της ανακοπής, το ΓΕΕΑ θα έπρεπε να εξετάσει αυτεπαγγέλτως αν τα δικαιώματα που προβλήθηκαν προς στήριξη της ανακοπής είναι έγκυρα. Ο χρόνος κατά τον οποίο ο ανακόπτων κατέθεσε το πιστοποιητικό ανανεώσεως του προγενέστερου σήματος του οποίου είναι δικαιούχος ή το ζήτημα αν πράγματι το κατέθεσε δεν έχουν σημασία.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

76 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, η Anheuser-Busch προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι πλανήθηκε περί το δίκαιο κρίνοντας, στη σκέψη 71 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι δεν μπορούσε να θεωρηθεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση συνιστά παράβαση του άρθρου 74, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94, όσον αφορά τη συνεκτίμηση του πιστοποιητικού ανανεώσεως.

77 Δεδομένου ότι, κατά την Anheuser-Busch, το εν λόγω πιστοποιητικό δεν προσκομίσθηκε εντός της προθεσμίας που έταξε το ΓΕΕΑ δυνάμει του άρθρου 42, παράγραφος 3, του κανονισμού 40/94, πρόκειται για απόδειξη που δεν προσκομίσθηκε εγκαίρως κατά την έννοια του άρθρου 74, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού. Κατά συνέπεια, το ΓΕΕΑ θα μπορούσε να μην το λάβει υπόψη μόνον ασκώντας την εξουσία απορρίψεως των εκπροθέσμως υποβληθεισών αποδείξεων που του παρέχει προς τούτο η ίδια αυτή διάταξη. Εν προκειμένω όμως, το ΓΕΕΑ δεν άσκησε την εξουσία αυτή, εφόσον θεώρησε εσφαλμένα ότι η απόδειξη είχε προσκομισθεί εγκαίρως.

78 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι από τη σκέψη 69 της παρούσας αποφάσεως απορρέει ότι το Πρωτοδικείο δεν πλανήθηκε περί το δίκαιο θεωρώντας ότι, εν προκειμένω, ο ανακόπτων δεν υποχρεούνταν να προσκομίσει την απόδειξη της ανανεώσεως του R 238 203 εντός της ταχθείσας δυνάμει του άρθρου 42, παράγραφος 3, του κανονισμού 40/94 προθεσμίας.

79 Δεδομένου ότι το πιστοποιητικό ανανεώσεως είχε προσκομισθεί εγκαίρως, το Πρωτοδικείο ορθώς έκρινε ότι το ΓΕΕΑ δεν όφειλε να ασκήσει την εξουσία που του παρέχει το εν λόγω άρθρο 74, παράγραφος 2, προκειμένου να λάβει υπόψη την απόδειξη αυτή.

80 Κατά συνέπεια, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως, που αντλείται από παράβαση του άρθρου 43, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 40/94

Επιχειρήματα των διαδίκων

81 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, η Anheuser-Busch ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο παρέβη το άρθρο 43, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 40/94, κρίνοντας ότι ήσαν ανεπαρκείς οι αποδείξεις σχετικά με τη χρήση του σήματος R 238 203 που προσκόμισε η Budvar προς στήριξη της ανακοπής της.

82 Από το σύνολο σχεδόν της σχετικής με τη χρήση αποδείξεως που προσκόμισε η Budvar, το μόνο που προκύπτει είναι η χρήση ενός άλλου σήματος, ήτοι του σήματος αριθ. 674 530, που περιέχει, σε στυλιζαρισμένη μορφή, τις λέξεις «Budweiser Budvar». Το τελευταίο αυτό σήμα όμως δεν ελήφθη υπόψη ούτε από το τμήμα προσφυγών ούτε από το Πρωτοδικείο, καθόσον δεν αποτελεί προγενέστερο δικαίωμα σε σχέση με το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση.

83 Από τις σκέψεις 81 έως 86 της αποφάσεως της 13ης Σεπτεμβρίου 2007, C-234/06 P, Il Ponte Finanziaria κατά ΓΕΕΑ (Συλλογή 2007, σ. I-7333), προκύπτει εντούτοις ότι η απόδειξη της χρήσεως καταχωρισθέντος σήματος δεν μπορεί να συνιστά ταυτοχρόνως και απόδειξη της χρήσεως άλλου καταχωρισθέντος σήματος. Το Πρωτοδικείο θα έπρεπε να εξετάσει τη δυνατότητα εφαρμογής της αρχής αυτής στη συγκεκριμένη περίπτωση.

84 Η Anheuser-Busch εκτιμά ότι το Πρωτοδικείο θα έπρεπε να προβεί στην εξέταση αυτή, καθόσον η ίδια είχε υποστηρίξει ότι τα έγγραφα που προσκομίσθηκαν ως αποδείξεις της εκ μέρους της Budvar χρήσεως δεν ικανοποιούσαν τα κριτήρια που προβλέπονται στο άρθρο 43, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 40/94 και καθόσον είχε αμφισβητήσει τις αποδείξεις αυτές όσον αφορά, ειδικότερα, τη φύση της χρήσεως του σήματος, ήτοι του τρόπου κατά τον οποίο το σήμα εμφανιζόταν επί των προϊόντων.

85 Επομένως, κακώς το Πρωτοδικείο θεώρησε, στη σκέψη 112 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Anheuser-Busch δεν είχε αμφισβητήσει το γεγονός ότι τα επίμαχα έγγραφα αφορούσαν τη χρήση του σήματος R 238 203.

86 Το ΓΕΕΑ υποστηρίζει καταρχάς ότι ο τρίτος λόγος αναιρέσεως είναι διττώς απαράδεκτος.

87 Πρώτον, πρόκειται για νέο ισχυρισμό που μεταβάλλει το αντικείμενο της διαφοράς όπως υποβλήθηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου, ενώ η προβολή ενός τέτοιου νέου ισχυρισμού απαγορεύεται από τα άρθρα 113, παράγραφος 2, και 116, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, καθόσον ο έλεγχος του τελευταίου αυτού περιορίζεται στις απαντήσεις που έδωσε το Πρωτοδικείο στους ισχυρισμούς που προβλήθηκαν ενώπιόν του.

88 Τούτο είναι τοσούτω μάλλον αληθές καθόσον η απόφαση του Πρωτοδικείου κατά της οποίας ασκήθηκε η αναίρεση επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Il Ponte Finanziaria κατά ΓΕΕΑ είχε ήδη εκδοθεί κατά την κατάθεση του δικογράφου της προσφυγής της Anheuser-Busch ενώπιον του Πρωτοδικείου, οπότε τίποτα δεν εμπόδιζε την τελευταία αυτή να προβάλει έναν τέτοιο ισχυρισμό με το εν λόγω δικόγραφο της προσφυγής.

89 Δεύτερον, από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο μερίμνησε να αναφέρει ότι από τις αποδείξεις που προσκόμισε η Budvar βεβαιώνεται η χρήση της λέξης «budweiser» «υπό διάφορες μορφές». Αντιθέτως, το Πρωτοδικείο ουδέποτε υπαινίχθηκε ότι η χρήση του σήματος R 238 203 είχε αποδειχθεί βάσει αποδείξεων αφορωσών τη χρήση του σήματος αριθ. 674 530. Αν είχε ενεργήσει κατά τον τρόπο αυτόν, το Πρωτοδικείο θα είχε εξάλλου αναφέρει την εφαρμογή εν προκειμένω του άρθρου 15, παράγραφος 2, στοιχείο α΄, του κανονισμού 40/94.

90 Το συμπέρασμα που συνήγαγε το Πρωτοδικείο από τις αποδείξεις που προσκόμισε η Budvar, ήτοι ότι οι αποδείξεις αυτές επιβεβαιώνουν την ουσιαστική χρήση του σήματος R 238 203 ακόμα και υπό τη μορφή μιας λέξης, αποτελούν εξάλλου διαπίστωση σχετική με τα πραγματικά περιστατικά η οποία δεν εμπίπτει στον έλεγχο του Δικαστηρίου.

91 Ακολούθως, και αν ακόμα υποτεθεί ότι ο εν λόγω λόγος είναι παραδεκτός, το ΓΕΕΑ ισχυρίζεται ότι δεν είναι εν πάση περιπτώσει βάσιμος, διότι στηρίζεται σε παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών.

92 Τέλος, η αρχή που καθιέρωσε το Δικαστήριο με την προπαρατεθείσα απόφαση Il Ponte Finanziaria κατά ΓΕΕΑ δεν μπορεί να εφαρμοσθεί στην υπό κρίση υπόθεση, καθόσον οι περιστάσεις της τελευταίας αυτής υποθέσεως αποκλείουν κάθε αναλογία. Η αρχή αυτή εφαρμόζεται μόνον αν ο ανακόπτων προβάλλει δύο διαφορετικά σήματα, τα οποία υπόκεινται αμφότερα στην υποχρέωση της αποδείξεως της χρήσεως. Μόνο στην περίπτωση αυτή υφίσταται ο κίνδυνος να ενδέχεται να χρησιμοποιηθεί η απόδειξη της χρήσεως ενός σήματος για να καταστρατηγηθεί η απόρριψη του άλλου σήματος στο πλαίσιο της ανακοπής.

93 Ωστόσο, τούτο δεν συμβαίνει στην υπό κρίση διαφορά, διότι το σήμα αριθ. 674 530, που περιέχει υπό στυλιζαρισμένη μορφή τις λέξεις «Budweiser Budvar», δεδομένου ότι δεν αποτελεί προγενέστερο δικαίωμα, δεν μπορεί να προβληθεί στο πλαίσιο διαδικασίας ανακοπής.

94 Η Budvar υποστηρίζει ότι τόσο το ΓΕΕΑ όσο και το Πρωτοδικείο επιβεβαίωσαν ότι οι αποδείξεις που είχε προσκομίσει απεδείκνυαν σαφώς τη φύση της χρήσεως του σήματος, ήτοι ότι η χρήση αφορούσε τον ζύθο.

95 Η Budvar ισχυρίζεται ότι προσκόμισε έγγραφα αποδεικνύοντα τη χρήση του σήματος R 238 203, καθόσον το σήμα αυτό εμφανίζεται τουλάχιστον επί των οικείων προϊόντων, ήτοι επί του ζύθου, του οποίου προσκόμισε τις διαφημίσεις. Τα πραγματικά αυτά περιστατικά ελήφθησαν σαφώς υπόψη στις σκέψεις 110 έως 115 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

96 Επιπλέον, αποκλείεται εν προκειμένω η αναφορά στην προπαρατεθείσα απόφαση Il Ponte Finanziaria κατά ΓΕΕΑ, καθόσον η απόφαση αυτή αφορούσε το ζήτημα αν η απόδειξη της χρήσεως ενός σήματος μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως απόδειξη της χρήσεως άλλου σήματος, ενώ, στην υπό κρίση διαφορά, η απόδειξη της ουσιαστικής χρήσεως του σήματος R 238 203 προσκομίστηκε πράγματι από τον ανακόπτοντα μέσω της προσκομίσεως διαφόρων εγγράφων που αποδεικνύουν τη χρήση της λέξης «budweiser» σε σχέση με τον ζύθο.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

97 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, η Anheuser-Busch προσάπτει ουσιαστικά στο Πρωτοδικείο ότι δεν ακύρωσε την επίδικη απόφαση, με το επιχείρημα ότι, με βάση τις προϋποθέσεις που επιβάλλει το άρθρο 43, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 40/94, τα έγγραφα που προσκόμισε η Budvar ήταν ανεπαρκή για να αποδειχθεί η ουσιαστική χρήση του σήματος R 238 203.

98 Κατά την αναιρεσείουσα, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση είναι επί του σημείου αυτού πλημμελής λόγω πλάνης περί το δίκαιο, δεδομένου ότι τα επίμαχα έγγραφα αποδεικνύουν ουσιαστικά τη χρήση ενός άλλου σήματος, ήτοι του σήματος αριθ. 674 530,

το οποίο εντούτοις δεν ελήφθη υπόψη από το τμήμα προσφυγών καθόσον δεν αποτελεί προγενέστερο σήμα κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94. Από την προπαρατεθείσα απόφαση Il Ponte Finanziaria κατά ΓΕΕΑ, ειδικότερα δε από τη σκέψη της 86, προκύπτει όμως ότι η απόδειξη της χρήσεως καταχωρισθέντος σήματος δεν μπορεί να αποτελεί ταυτοχρόνως απόδειξη της χρήσεως άλλου καταχωρισθέντος σήματος, με το επιχείρημα ότι το τελευταίο αυτό σήμα δεν αποτελεί παρά μικρή παραλλαγή του πρώτου.

99 Ωστόσο, όπως ορθώς ισχυρίζεται το ΓΕΕΑ, η Anheuser-Busch προβάλλει έναν ισχυρισμό ο οποίος δεν περιέχεται στην προσφυγή που ασκήθηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου κατά της επίδικης αποφάσεως.

100 Πρόκειται συνεπώς για νέο ισχυρισμό, ο οποίος διευρύνει το αντικείμενο της διαφοράς και ο οποίος, ως εκ τούτου, δεν μπορεί να προβληθεί για πρώτη φορά στο στάδιο της αναιρέσεως (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 2008, C-16/06 P, Les Éditions Albert René κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2008, σ. I-10053, σκέψη 125).

101 Συγκεκριμένα, πρέπει να τονιστεί ότι, στις σκέψεις 110 και 112 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι η Anheuser-Busch δεν είχε αμφισβητήσει το γεγονός ότι τα επίμαχα έγγραφα αφορούσαν τη χρήση του σήματος R 238 203. Στη σκέψη 114 της εν λόγω αποφάσεως, το Πρωτοδικείο ανέφερε ότι η Anheuser-Busch υποστήριξε ενώπιόν του ότι το τμήμα προσφυγών θα έπρεπε να στηριχθεί σε άλλα στοιχεία, όπως είναι η φύση της χρήσεως του σήματος αυτού στη Γερμανία και στην Αυστρία.

102 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο θεώρησε ότι το αντικείμενο της διαφοράς της οποίας είχε επιληφθεί αφορούσε αποκλειστικά το ζήτημα αν τα επίμαχα έγγραφα αρκούσαν για να αποδειχθεί η ουσιαστική χρήση του σήματος R 238 203, ειδικότερα όσον αφορά τη φύση της χρήσεως αυτής, και δεν αφορούσε το ζήτημα αν τα έγγραφα αυτά αφορούσαν τη χρήση του σήματος αυτού ή τη χρήση άλλου σήματος, το οποίο είχε επίσης επικαλεσθεί ο ανακόπτων, αλλά το οποίο είχε αποκλεισθεί από το ΓΕΕΑ κατά τη διαδικασία ανακοπής.

103 Συνεπώς, το Πρωτοδικείο περιορίστηκε, στη σκέψη 114 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, να απαντήσει στα επιχειρήματα που προβλήθηκαν ενώπιόν του όσον αφορά το πρώτο ζήτημα και δεν εξέτασε το δεύτερο ζήτημα το οποίο, εν πάση περιπτώσει, δεν συζητήθηκε ενώπιόν του.

104 Ενώπιον του Δικαστηρίου, η Anheuser-Busch ισχυρίζεται εντούτοις ότι το τελευταίο αυτό ζήτημα καλύπτεται με την προσφυγή της ενώπιον του Πρωτοδικείου, ειδικότερα με τον τρίτο λόγο της.

105 Ωστόσο, από τη διατύπωση των σκέψεων 110, 112 και 114 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο ουδόλως αγνόησε το περιεχόμενο του λόγου αυτού.

106 Επιπλέον, η επιχειρηματολογία ότι οι αποδείξεις τις οποίες προσκόμισε η Budvar αφορούν τη χρήση σήματος διαφορετικού από αυτό που ελήφθη αποκλειστικά υπόψη από το τμήμα προσφυγών δεν σχετίζεται επαρκώς με τον τρίτο λόγο που προβλήθηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου και ο οποίος αντλείται από το ότι οι αποδείξεις αυτές δεν πληρούσαν τις προϋποθέσεις που απαιτούνται προκειμένου το επίμαχο προγενέστερο σήμα να θεωρηθεί ότι έχει αποτελέσει αντικείμενο ουσιαστικής χρήσεως και, συνεπώς, η επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί απλή ανάπτυξη του τρίτου λόγου.

107 Η επιχειρηματολογία αυτή αφορά συγκεκριμένα τις σκέψεις 81 έως 86 της προπαρατεθείσας αποφάσεως Il Ponte Finanziaria κατά ΓΕΕΑ, που αφορούν ένα λόγο αντλούμενο από το άρθρο 15, παράγραφος 2, στοιχείο α΄, του κανονισμού 40/94, ενώ ο τρίτος λόγος που προέβαλε η Anheuser-Busch ενώπιον του Πρωτοδικείου αντλείται από το άρθρο 43, παράγραφοι 2 και 3, του εν λόγω κανονισμού.

108 Εν πάση περιπτώσει, το αντικείμενο της επιχειρηματολογίας αυτής είναι διαφορετικό από αυτό του τρίτου λόγου της προσφυγής ακυρώσεως, καθόσον δεν αποσκοπεί στην αμφισβήτηση του υποστατού της εμπορικής εκμεταλλεύσεως του προγενέστερου σήματος, αλλά αφορά το ζήτημα αν οι αποδείξεις σχετίζονται με το ένα ή το άλλο σήμα.

109 Επομένως, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος.

110 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι κανένας από τους λόγους που προέβαλε η Anheuser-Busch προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτός και, επομένως, η εν λόγω αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

111 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται στη διαδικασία αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 118 του ίδιου κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι το ΓΕΕΑ και η Budvar ζήτησαν την καταδίκη της Anheuser-Busch και η τελευταία αυτή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει την Anheuser-Busch Inc. στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)